

„Da bi stotero rodilo!“

Knez Ljudevit.

(Zložil A. Hribar.)

(Dalje.)

Vojna.

Oj Triglav, častita gora,
Vsak dan prvo tebe Zora
Z žarki ljubkimi obsvita;
Tvoja glava skalovita
Prva vedno se probuja.
Še štrlé po Karavani
K nebu drugi velikani,
Strmo dvigajo se v zraki:
A Triglav je nad oblaki.

Čarobno Triglavske glave
V sinji zrak kipé v višave.
Nad Triglavom pa meglica,
Kakor Zore je tančica:
Bog Triglav tu v njej prebiva.
V megli biva bog triglavi
V divni, nepresežni slavi;
Služijo mu deve čile,
Deve, vrhplaninske vile.

Cvet beró mu vrh planine,
Koder sneg nikdar ne zgine,
Kar okó ga vil zasledi
V trdih skalah, v večnem ledi;
Pa pletó ga v zale vence.
Cvet, kot kri rudeč, sneženke,
Pomladanke in jesenke,
Kakor zvezd rogljate vtrinke,
Snežnobeli cvet, planinke.

Bog Triglav se zveseljuje,
Ko se vsak dan mu daruje
Cvetje popleteno v vence;
Narod gleda svoj, Slovence
Po deželah krog Triglava:
Zre Podravje korotansko,
In obrežje zre jadransko.
Premotriva Save, Soče
Dol okó mu vedno zroče.

Izpod sinjega Triglava
Pa pritaka bistra Sava,
In privreva brhka Soča;
In obema bog naroča,
Naj hitita v rod slovenski,
Ljudstvu nosita bodrila,
Tajna, božja naročila;
Naj zlajšujeta mu boli,
Rodu dobremu po doli.

Pa šumeva čez jezove,
Čez jezove in slapove,
Pa se peni bistra Sava
In med rodом pozvedava
O nezgodah in o sreči,
O življenji in naporih
V dolih doli, v gričih gori;
Pozvedava i o slogi
Ter o vsakoršni nadlogi.

Pa pritaka k njej poslanka
Kokra, bela Korotanka;
Pa prihaja k njej pri Loki
Sora brza v živem toki;
Bistrica in Pivka lena,
Z bistro Savo i Savinja
Svojo temno vodo strinja;
Ko se Krki tok zmehkuži,
Tudi ona se pridruži.

Sredi pa hrvaške zemlje
Sava s Kolpo se objemlje.
Materi, skrbeči Savi,
Slednja hčerka svoje pravi,
Kar je skusila na toku.
In na brzem svojem hodu
Sava vse pozvé po rodu,
Vse pozvé o mirnem stanji,
Vse pozvé o bojevanji.